DÉLMAGYARORSZÁG

80. évfolyam, 165. szám
1990. július 8., vasárnap

ALAPÍTVA: 1910-BEN

Havi előfizetési díj: 101+20 forint
Ára: 5,30 forint

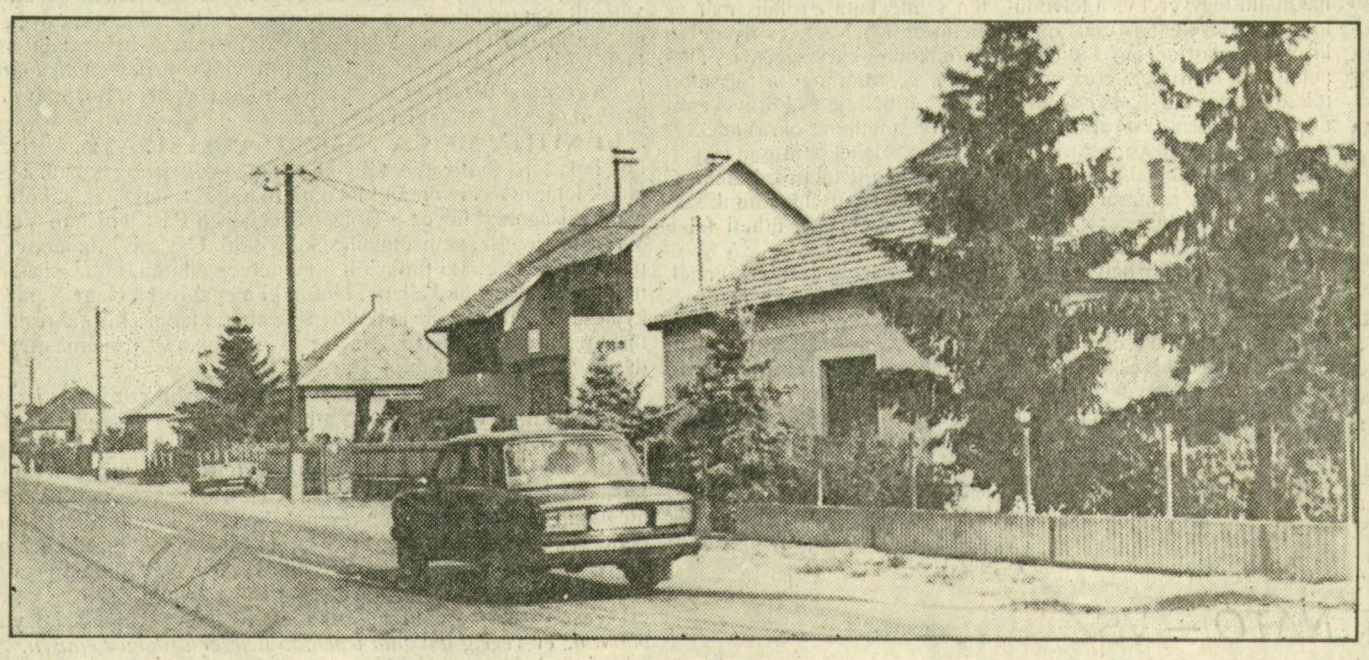

Kampány a vesztes védelmében (1.)

Öttömös igazgatói lázban ég

Május eleje óta ÜGY van Öttömösön. A nem egész ezer lelket számláló falu általános művelődési központjában (amely magában foglalja az iskolát) ekkor zajlott le az az igazgatóválasztás, ami fölborzolta a kedélyeket. No persze, csöppet sem szokásos dolog, hogy egy iskola igazgatójának megválasztása ilyen gáttalan indulatokat vált ki; ezért is érdemes megnézni, Öttömösön miért alakult így.

„Rendszerváltás"

Amióta az egyik sajtóorgánumban több írás jelent meg az igazgatóválasztás tényéről, körülményeiről, azóta vált igazából lényegessé a téma a faluban, azóta van, hogy az első kérdés az idegenhez is az: *maga melyik oldalon áll?* Itt már ugyanis barikádok emelkedtek intrikából, s a fedezékből többnyire légből kapott görbe nyílvesszővel lövöldöznek egymásra a felek. Így nehéz hihetően előadni a jövevénynek, hogy *semleges*. Az újság megírta, hogy *a rendszerváltás vizsgázik*, ezt az emberek egy része szentírásnak veszi — vagy akarja venni —, s az a tény sem zavarja őket, hogy *az öttömösi rendszerváltást megannyi volt MSZMP- és KISZ-titkár hajtaná végre, ami kicsit mosolyogtató.* S ezzel véletlenül sem akarom bántani a titkár urakat és hölgyeket, ha rátermettek, viseljenek olyan funkciót, hivatalt a jövőben, amilyet elbírnak; de esetleges (újbóli) vezető helyre kerülésüket rendszerváltásnak nevezni — megcsúfolása mindannak a változásnak, ami (nagy)részben még várat magára.

A jelöltek

A semlegesség jegyében — azaz névsor szerint — *Gyarmati Zoltán* az első a két jelölt közül. Agilis fiatalember, negyvenen innen, jelenleg igazgatóhelyettese a falu iskolájának. Kicsit ellentmondásossá teszi helyzetét a leköszönt igazgatóhoz, *Ács-Kovács Ernőhöz* fűződő családi kapcsolata. Évekkel ezelőtt Gyarmati már tanított az öttömösi iskolában, akkor szövődött kapcsolat közte, s az igazgató menye között. Ifjabb Ács-Kovácsné válását, majd Gyarmatival kötött házasságát követően az új házasok Rúzsán dolgoztak tovább. Mindezen családi vonatkozásoknak nem is lenne a lényeghez köze, ha két évvel ezelőtt a már távozását előkészítő Ács-Kovács Ernő nem hívta volna helyettesének Gyarmati Zoltánt, unokájának mostohaapját. A falubeliek szerint azért, hogy közel legyen az unoka, Gyarmati Zoltán szerint azért, mert a történtek ellenére jó kapcsolatot ápoló igazgató Gyarmatiban látta az utódját, s föl akarta készíteni a feladatra. Képzettségben, végzettségben már akkor megfelelt a kívánalmaknak: középiskolai tanári diplomája, megfelelő pedagógusi és vezetői gyakorlata van. Tanári értékeit azok sem vonják kétségbe, akik hiányolják viszont a vezetői képességeit, vagy legalábbis módszereit, hangnemét kifogásolják.

Utasi István néhány évvel idősebb riválisánál. Sokáig a termelőszövetkezetben dolgozott, mérnöki diplomával gépész csoportvezető volt. Aztán négy évvel ezelőtt pályát módosított, napközis pedagógus lett az iskolában. Úgy meséli, még tsz-dolgozóként különböző munkákat végeztek az iskolában, s akkor került olyan kapcsolatba az igazgatóval, hogy a tanári karba hívta Ács-Kovács Ernő. Azzal, hogy négy év múlva neki adhassa át igazgatói székét — mondja Utasi István. A vezetői poszthoz szükséges öt év gyakorlat egyébként évtizedekkel ezelőtt végzett szakoktatói ténykedés hozzáadásával számolható ki, a „szakirányú felsőfokú végzettséget" pedig nemrégiben szerezte meg Utasi István, elvégezve a filozófia szakot. A tanítványok egyébként őt is szeretik, a hírek szerint megtalálja velük a hangot — hogy a kollégákkal, mint főnök hogyan találná meg, azt nehéz megítélni, hisz vezetői gyakorlata nincs, igaz, nem is volt feltétel a pályázatban.

Gyűjtögető kérdezőbiztosok

Május első napjaiban zajlott az a választás, aminek hullámai máig nem simultak el. A tantestület, illetve az általános művelődési központ 25, szavazásra jogosult dolgozójából 14-en Utasi Istvánra, 11-en Gyarmati Zoltánra szavaztak. Ha úgy tetszik, szoros eredmény. Mivel titkos szavazás volt, biztosat nem lehet tudni: ki kire voksolt; a találgatások azonban beindultak, a számolgatások folyamatosak voltak, a választás nemhogy megnyugvást hozott volna, inkább ekkor kezdődtek igazán a csaták. Botorság ugyanis azt gondolni, hogy itt egyszerűen az igazgató személyéről folyt a vita — *mindkét jelölt, de főként Gyarmati hátterében ugyanis komoly erők gondolták, hogy képviselőjük jutott révbe.* De ne vágjunk a dolgok elébe. A tantestület által megszavazott igazgatójelölt papírjaira a tanácstestület hivatott rátenni a jóváhagyó pecsétet; mielőtt azonban összeültek volna a helyi képviselők, lelkes kérdezőbiztosok (nevezzük őket így) körbejárták a falut, s *aláírásokat gyűjtöttek.* Annak érdekében, hogy — Gyarmati Zoltán legyen az igazgató. Összesze is gyűlt pár száz aláírás — hogy hogyan, arról majd beszéljenek az érintettek —, s ezek után tűzték ki a tanácsülés időpontját. *(Folytatjuk)*

Balogh Tamás

Ajánlás, jövendő helyhatóságnak

Campust, de másként

Mint szegedi polgár örömmel vettem rektor urak javaslatát, kérését: *legyen campus.* De összességében az egyetemek kiköltözésével nem értek egyet, hisz városunk lüktető, s állandóan fiatalnak tűnő szívét metszenénk ki.

Tudom, hogy a kritika igazán úgy ér valamit, ha megfelelő alternatívát is ad annak megfogalmazója.

Íme hát egy ajánlás városunk vezetésének, egyetemeink közösségének.

A szovjet csapatkivonás után egy katonai célokat szolgált objektum marad ránk. Talán logikusnak tűnik a gondolat, hogy ide katonákat telepítsünk, az amúgy már belvárosivá vált ingatlanokból (laktanyákból). Azt javaslom, *a Kossuth laktanyát vonják össze a Zalkával s ezeket telepítsék ki a volt orosz rezidenciára.* Bár ennek csak a külső méreteit ismerem, elképzelhető, hogy beférnek.

A város környékén csak Ópusztaszer térségében van olyan lőgyakorló pálya, melyet kiképzéskor használhatnak, s hasonlóan e térségben hajtanak végre vízi gyakorlatokat is. Amikor a gyakorlatokról bevonulnak, a még csöndes hajnalokon, szinte az egész város, de a nagykörútiak és Csongrádi sugárútiak mindenképpen élvezhetik a 108 decibeles koncertet. A laktanyák kitelepítése a városlakók zavarását megszüntetné.

A Juhász Gyula Tanárképző Főiskola a zárda elvesztésével (B épület) valódi helyiségzavarba került, s a volt pártiskola épületében elhelyezett tanszékek nem integrálódnak helyileg a főiskola egészéhez. A Kossuth laktanya épületei viszont mind helyileg, mind kialakításukban, s remélhetőleg az állagukat tekintve is alkalmasak lennének az egyetemi sugárút (jelenleg Április 4. útja) folytatásának.

Természetesen ebből az épületegyüttesből más intézmények is részesülhetnek, a teljes igénylistát nem ismerve, mások elhelyezésére konkrét ajánlatot nem tehetek.

A Campus itteni elhelyezése azért is szerencsés lenne, mivel a tömegközlekedés jelenleg is megoldott; s ha tekintjük, hogy a sugárutat meghosszabbítani tervezik, valamint a harmadik körút is ide érkezik, a terület távlatilag is alkalmasnak tűnik. Ha a déli összekötő híd megépítését is számba veszem, a Hortus Botanicus is elérhető közelségbe kerülhet az oktatási központhoz. A további építkezéseknek is van hely, hisz a laktanya folytatásában beépíthető területek vannak; a jelenlegi Tisza pályaudvar, a teherállomás áthelyezése a dorozsmai megállóhoz, lehetővé tenné a klinikai, Tisza-parti sétányunk meghosszabbítását.

Városunk üdeségének megőrzését kérve, ajánlom rektor és főigazgató urak, valamint tanácsunk vezetőinek figyelmébe javaslataimat.

Mivel a közlekedéshez talán az átlagosnál többet értek, egyben felajánlom segítő közreműködésemet a Campus ideális kialakításának érdekében.

Rácz Zoltán
mérnök

Egy kazal veterán

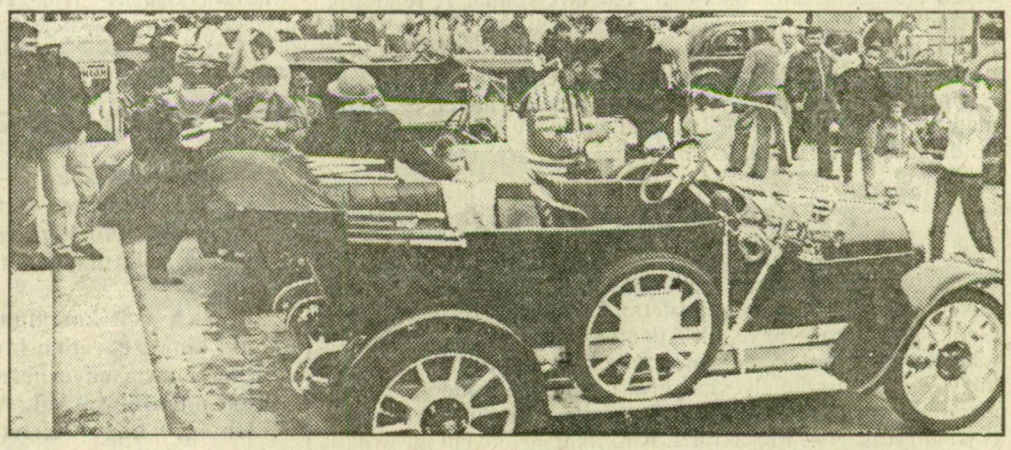

Somogyi Károlyné felvételei

Tudják, hogyan születik a csoda? Én egy kisebbről beszámolhatok. Alapvetően egy ású és egy szénakazal kell hozzá. Az ású azért, hogy kisebb alkatrészeknek gödröt ássunk, s odatemethessük azokat. A szénakazal pedig egy eképpen lemeztelenített karosszéria fölé kell, hogy a második világháború pusztító viharai ne hagyhassanak nyomot az automobilon. Aztán kell még egy olyan ember, aki a régi autók szerelmese, s egy kis szerencse, hogy ő Szentesen mende-mondákat halljon a város első autójáról, ami egykori fuvarosgazdájának lassan korrodálódó tulajdonát képezi. Aztán szükségeltetik egy kis alku, szállítás, nyolc évig tartó fúrás, kalapálás, esztergálás, anyagbeszerzés — és máris kész a csoda. Ki lehet vele gördülni szombaton, Szegeden, 1990-ben a Rákóczi térre, ahol aprók és nagyok egyaránt csodájára járnak a külsejében és műszakilag is kifogástalan, 1924-ben készült FIAT 509/A típusú veteránautónak. Ahogyan ezt *Jurányi István* autógépész-mérnök tette, „mitfahrerével", *Réti Szabó Pál* gépésztechnikussal.

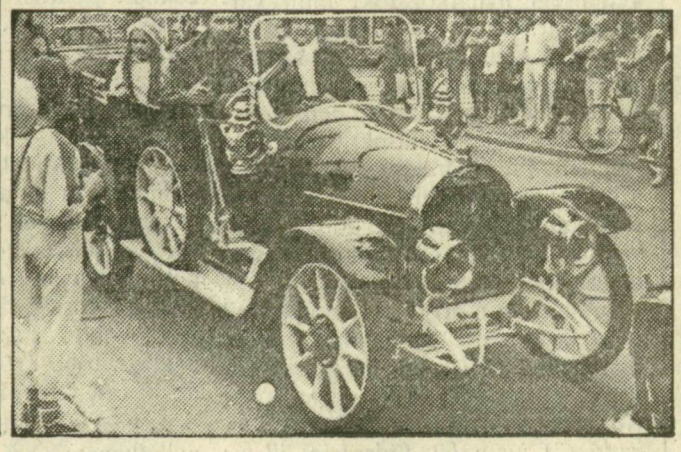

Aki ott volt, vagy arra jártában megállt bámészkodni, azt hiszem, nem csalódott. *A III. Szegedi Veterán Rally* — amit idén a Magyar Autóklub Csongrád megyei csoportja rendezett, szponzorai pedig a Vídia, a Tisza Volán, a megyei KBT és a Hungária Biztosító voltak — igazán impozáns látnivalót szolgáltatott a legkülönbözőbb márkájú, szépségükkel, gondozottságukkal is kitűnő gépkocsikat és motorbiciklket szeretőknek. S hogy tudhassuk, mi az, ami e különleges szenvedély hódolóit, a tulajdonosokat jellemzi, arról egy bordányi gyűjtőcsalád tagjától hallottam A Kisapáti-testvérek — akik a legrégebbi gyártmányokkal képviseltetik magukat (egy 1912-es Opel, egy 1915-ös Laurin Klement, s egy 1916-os Fiat 509-es) — legifjabbja, József azt állítja, elsősorban *megszállottság és szeretet.* A régi technika, az elfeledett, különleges formák, a műszaki fejlődést mutató megoldások szeretete. Ez adja savát-borsát ennek az érdekes, nem is túl költséges, inkább időigényes hobbinak.

A rally résztvevői a Szeged—Hódmezővásárhely—Mártély—Szeged útvonal, ügyességi és gyorsasági szakaszok megtétele után, délután a Rákóczi téren vehették át kiérdemelt díjaikat, majd közös banketten köszöntek el egymástól. (Alsó képünk Kisapáti Józsefet mutatja családjával, a legöregebb kocsi „nyergében")

(czégény)